

aangekaarte onderwerpen is het Het begin van het einde van het begin geen heel spannende voorstelling. Dat heeft veel te maken met de acteurs, die in het geraffineerde decor met hun wat houderige spel en niet bepaald spetterende interactie allebei niet echt weten te overtuigen. En er wringt nog wat. Blonk Bloemendaals deel twee, Lied van een vreemde, uit in associatieve kracht en subtiel gebruik van het gesproken woord, in dit slot worden bovengenoemde juweeltjes omringd door een veelheid aan concrete, gesproken vingerwijzigingen. Werkten de verstilte bewegingssequenties in de vorige voorstelling heel sterk, hier vallen ze dan ook een beetje in het niet bij al het geklets uit de mond van die gekke goochelaar die het meisje haar welverdiende rust helaas pas na een heel uur gunt. (Moon Saris)

Zo is mijn hand een pistool – Jef Van gestel

Foto: Carry Gisbertz

Games en wat ze in (jonge) mensen losmaken. Dat is het thema van Zo is mijn hand een pistool van de Vlaamse theatermaker Jef Van gestel. De jonge regisseur/schrijver is niet in de valkuil getrapt zijn voorstelling vol te stoppen met beeldschermen. Een pakkende tekst, drie aansprekende Vlaamse acteurs, een handvol accessoires en een

spectaculair lichtplan blijken genoeg om drie kostschoolkids en hun spannende belevenissen van, zeg, een week over het voetlicht te brengen. En niet te vergeten als bonus de half vervallen Ridderbrouwerij, die inderdaad makkelijk het decor zou kunnen zijn van een hippe game. Het was een riskante onderneming, een stuk maken dat is ingegeven door het vreselijke fenomeen van moordende jongeren die zeggen geïnspireerd te zijn door films en spelletjes. Van Gestels voorgaande twee, Chocorammeke met boto en Tuttefrut, waren twee bescheiden portretjes van vreemde vogels – maximaal opzienbarend, maar niet bepaald bruut. Dit keer leidde zijn verwondering over bijzonder menselijk gedrag tot een fantasierijke schets van kids die de weg helemaal kwijt zouden kunnen raken. Maar dat gelukkig niet doen, omdat ze zich slechts laten meeslepen tot de grens van menselijkheid – en niet erover.

Van Gestel speelt slim met de verwarring die ontstaat als fictie en realiteit door elkaar lopen. Met een fikse dosis humor in woord én beeld (mijn god, die kabouters!) laat hij zijn clubje hartveroverende acteurs (Peter Vandemeulebroecke, Tom Ternest en Saar Vandenbergh) verzeild raken in steeds grimmiger wordende fantasieën over de good guys en bad guys van het witte doek en de spelcomputer. Met geloofwaardige personages, verhoudingen en ontwikkelingen, een verrassende wending en een spectaculair happy end raakt het stuk goed aan de leefwereld van de schoolkinderen van vandaag. Alleen, zullen zij zich net als de grote mensen afvragen wie toch die rokende vrouw is die het vosje komt ophalen?